

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

21. Hoc genus non eijcitur nisi in oratione & ieiunio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Martinus, Nicolaus, & alij, quorum tam stupenda miracula legimus. Talé denique fidem habere debét exorcista, vel ad eam proximè accedere, vt demones eijciant. Tali & tanto gradu fidei donati Apostoli faciebant signa & prodigia in plebe: sicut & Stephanus plenus Spiritu Sancto: id est, magna fide & fiducia plenus.

Act. 5.
& 7.

21. *Hoc genus non eijcitur nisi in oratione & ieiunio.*

DO C E T Christus quoddam genus demoniorum, siue eorum à quibus vexati lunatici vocantur, vt quidam putant, siue eorum quæ iam diu quempiam possederunt, quod multo probabilius putamus, quia diuturna possessio & consuetudo difficilius tollitur, & iste demoniacus non solum lunaticus erat, sed diu admodum talis, non eijci sola fide vtcumque ardenti, sed adhibendam quoque esse orationem & ieiunium. Displicet Caluino hæc Christi doctrina, quia ieiunij prædicatio nullo modo ei placuit, nouoque commento totum Christi sermonem peruertit. Sensus, inquit, est non sufficere quamlibet fidem, vbi seriò præliandum est cum Satana, sed requiri strenuos conatus. Languori autem fidei remediũ præscribit orationem, cui ieiunium adiungit adimiculi vice. Ergo precibus docet excitandam esse fidem, & quia ad precandum tardi sumus, accedere debere subsidium ex ieiunio. Ita Caluinus totum fidei tribuendum censet. Vult Christum disputare de fide excitanda. Sed de ea Christus prius disputauerat, docens eam debere esse sicut granum sinapis, acrem & fortem, qua quia carebant tunc Apostoli, circa lunaticum hunc curandum, nihil efficere potuerunt, vt Christus disertè hic affirmat; dicens illis, *Propter incredulitatem vestram.*

Ieiunij
& orationis
virtus.

stram. Nunc autem Christus aliam causam adfert
 cur hoc dæmonium quod tam diuine homi-
 nem possederat, *ab infantia* videlicet, eijcere Apo- Mat. 9.
 stoli non potuerint. Necessarium quippe fuisse,
 orare & ieiunare. Calvinus igitur prorsus à Chri-
 sti disputatione aberrat, in hunc modum conclu-
 dens. *Hinc clarè apparet quàm ridiculè Papistæ antidotum*
in ieiunijs constituent fugandis diabolis, quum Dominus
non aliò referat quàm ad acendum peccandi ardorem.
 Pueriliter cauillatur. Nihil enim hoc loco Chri-
 stus vel de excitanda fide per orationem, vel de
 acuenda oratione per ieiunium agit (vt somniat
 Calvinus) sed de distinctis à fide medijs, *oratione*
& ieiunio, quibus hoc genus dæmoniorum eijcia-
 tur. Sit fides quantumcunque feruens sicut gra-
 num sinapis; accedere tamen debet oratio & ieiu-
 nium, quasi ad fugandos huiusmodi dæmones
 potentissima quædam antidotus; quam non Pa-
 pistæ tantum hodie, sed omnes semper in Eccle-
 sia sanctissimi viri adhibuerunt, vt legenti vitas
 veterum Sanctorū, Martini, Nicolai, & aliorū,
 luculenter patebit. Denique sic hunc locum non
 Papistæ tantum hodie, sed omnes veteres Patres
 atque interpretes semper intellexerunt, quos per
 Papistarum hodie latus transuerberat suo more
 Calvinus. Vide Origenem, Hieronymum, Hila-
 rium, Chrysostrum, Bedam, Euthymium, Oe-
 cumenium, & Theophyl. in hunc locum. Ieiu-
 niorum quoque vim atque virtutem cum oratio-
 ne coniunctam, non ad excitandam fidem, à qua
 iam satis excitata ista procedunt, sed ad Deum
 placandum varia in Scripturis exempla nos do-
 cent. De S. Iudith cap. 3. & 8. de Esther cap. 4. de
 Achab 3. Reg. 21. de Niniuitis Ionæ 2. Quibus &
 alijs multis exemplis hæc Christi doctrina cōfor-
 mis

Papista-
 rum no-
 mine to-
 tam An-
 tiquitatē
 taxat
 Calvinus

mis est: quam ventricolæ Calvinistæ omnibus modis peruertere conantur.

27. *Sumens staterem, da eis pro me & te.*

SVBSANNAT hoc loco Catholicos Calvinus, qui ex hoc Christi factō aliquem Petri præ ceteris Apostolis primatū colligunt.

Petri primatus.

Ridiculi (inquit) sunt Papistæ, qui tam friuolo prætextu Petrum dignitatis socium Christo faciunt. Vicarium (inquit) sibi elegit, & pari secum honore dignatus est, quem

Papistarū nomine antiquos Patres taxat Calvinus.

solutione tributi sibi æquavit. Hæc ille. Atqui si ridiculi sunt hoc nomine Papistæ, ridiculi quoque erant hoc nomine doctissimi & antiquissimi Patres, Augustinus, Chrysostomus, Hieronymus, & alij valde multi eos sequuti. Augustinus ita scribit.

Quæritur ex nouo Testam. q. 75. Homil. 66 in Matth.

Saluator quom pro se & pro Petro dari iubet, pro omnibus exoluisse videtur. Quia sicut in Salvatore erant omnes cause magisterij, sic & post Saluatorem in Petro omnes continerentur. Ipsum enim constituit esse caput eorum, ut pastor esset gregis dominici. Hæc ille. Chrysostomus ait, Zebedæi filios ideo à Christo petiisse ut vnus eorum à dextris, alter à sinistris sederet, quia Petrū sibi ex hoc proxime præcedenti factō præferri formidabant. D. Hieronymus ait.

In comm. in cap. 18. Matth.

Quia ceteri Apostoli videntes pro Petro & Domino idem tributum redditum, ex æqualitate precij arbitratifunt omnibus Apostolis esse prelatum, qui in redditione tributi Domino fuerat comparatus, ideo statim interrogasse Christum (vt initio seq. cap. habetur), quis maior est in regno celorum? Hæc illi Patres, qui si Caluino ridiculi videntur, erit ipse multo magis ridiculus, vel meritò potius execrandus.

Nunc autem ex literæ consideratione Petri primatum satis sobriè colligi posse ostendemus. Erat hoc didrachmum viritim & per capita soluendum,